

Arrest

nr. 322 773 van 4 maart 2025
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voor burgers van de Unie en hun familieleden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2024 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf en wordt zij op heterdaad betrap op feiten van ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning.

1.2. Op 21 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten voor burgers van de Unie en hun familieleden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie van Kastze op 21/10/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
de persoon die verklaart zich G.,I. (...) te noemen, geboren op 23.05.1995, en welke verklaart van Franse nationaliteit te zijn,
het bevel om het grondgebied van België te verlaten uiterlijk op 22/10/2024.*

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, alinea 1 en artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 44ter:

Betrokkene brengt geen bewijs aan dat hij minder dan drie maanden in het Rijk verblijft. Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van een beroep.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Krachtens artikel 44ter en gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde, wordt geen enkele termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsdocument. Betrokkene kan enkel een foto tonen op zijn gsm van zijn Franse identiteitskaart.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Kastze op 21/10/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrapt werd op feiten van het ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland, § 54).

Deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van een beroep.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen familie of gezinsleven, noch medische problemen heeft. Betrokkene geeft geen verklaringen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1.

Indien de voornoemde persoon geen gehoor geeft aan dit bevel kan hij, overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, teruggeleid worden naar de grens en te dien einde vastgehouden worden gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In de bespreking van het eerste middel wijst de verzoekende partij ook naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“De bestreden beslissing beval het verlaten van het Belgische grondgebied op grond van de volgende motivering:

“(…)”

Dergelijke zeer summiere motivering strookt niet met de werkelijkheid en kan bijgevolg geenszins naar recht een bevel tot verlaten van het grondgebied verantwoorden.

Naast het aanduiden van de meest toepasselijke wettelijke bepaling van art. 3 Vw., dienen op grond van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 eveneens de feitelijke gegevens te worden vermeld op grond waarvan de overheid meent dat één of meer weigeringsgronden kunnen worden ingeroepen.

Dienaangaande valt er onmiddellijk een bedenkelijke motivering op, immers men stelt letterlijk:

“[...] het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrapt werd op feiten van het ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning”, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker al schuldig wordt geacht nog vooraleer dit onderzoek wordt afgesloten.

Hoe dan ook noopt dit tot verder (grondig) onderzoek dat eerst zal moeten worden afgewacht.

Uit deze motivering kan alleszins niet worden afgeleid waarom verzoeker dient te worden teruggeleid zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, bij voorkeur na afloop van het nog te voeren onderzoek.

Verder wordt in de motivering gesteld: “Gelet op zijn strafbare verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen”. Echter, verzoeker geniet behoudens vergissing nog van een blanco strafregister, reden waarom deze motivering niet met de werkelijkheid strookt. Mogelijks gaat ook deze motivering er zonder meer van uit dat verzoeker inderdaad schuldig zou worden verklaard en nadien veroordeeld voor deze feiten van diefstal met braak en poging daartoe, doch dit is (nog) geenszins het geval op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Nog erger dient voorts te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing van 21/10/2024 dateert en dat men daarin onder meer stelt: “Betrokkene werd gehoord door de politie van Kastze op 21/10/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen”. Echter, verzoeker werd pas op 22/10/2024 verhoord door de politiediensten en NIET op 21/10/2024. De bestreden beslissing werd aan verzoeker overigens onmiddellijk na diens verhoor op 22/10/2024 betekend door de PZ KASTZE.

Zelfs indien het dus om een correcte motivering zou gaan – quod non – dient te worden vastgesteld dat de motivering klaarblijkelijk geen rekening heeft gehouden met de eigen verklaringen van verzoeker zelf, afgelegd pas daags NA het nemen van de bestreden beslissing en niet ervoor zoals nochtans vereist...

Verzoeker legt thans ook zelf een uittreksel van de kopij van diens politieverhoor dd. 22/10/2024 voor. (stuk 3)

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet. Verder wordt gemotiveerd, betreffende laatstgenoemde bepaling, dat de verzoekende partij geen bewijs bijbrengt dat zij minder dan drie maanden in het Rijk verblijft, dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen, dat gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde, er geen enkele termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten en betreffende artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig nationaal identiteitsdocument, dat zij enkel een foto kan tonen op haar gsm van haar Franse identiteitskaart en dat zij voorts door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, daar zij volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Kastze op 21 oktober 2024 op heterdaad werd betrapt op feiten van het ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning, dat haar gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat deze houding in strijd is met de zeden en gewoonten van onze bevolking, dat gelet op het strafrechtelijk verleden het algemeen belang van de samenleving om haar te verwijderen primeert, dat elke staat vrij bepaalt welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, erop mogen verblijven of ervan verwijderd worden. Er wordt voorts gemotiveerd dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen familie of gezinsleven, noch medische problemen heeft, dat de verzoekende partij geen verklaringen geeft, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat aldus rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dat er sprake is van een summiere motivering, maar maakt met deze mening nog niet aannemelijk dat de voormelde motivering haar niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid om met kennis van zaken te beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissing op te komen. De voorziene motieven zijn pertinent en draagkrachtig. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat enig aspect dat haar situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering is betrokken. Op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn.

Waar zij stelt dat uit de motivering alleszins niet kan worden afgeleid waarom zij dient te worden teruggeleid zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd. Er wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar artikel 44ter van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd dat de verzoekende partij geen bewijs bijbrengt dat zij minder dan drie maanden in het Rijk verblijft, dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen, dat gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde, er geen enkele termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten. In zoverre de verzoekende partij lijkt te menen dat haar een termijn van vertrek zou moeten worden toegekend tot na afloop van het nog te voeren onderzoek, doet zij met haar betoog geen afbreuk aan de voormelde motieven op grond waarvan conform artikel 44ter van de Vreemdelingenwet geen of een kortere termijn dan één maand kan worden toegestaan in naar behoren aangetoonde dringende gevallen. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom zij een termijn zou moeten krijgen om het grondgebied te verlaten die strekt tot na afloop van het nog te voeren onderzoek, zodat niet blijkt met welke relevante elementen in dit kader de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onder meer de artikelen 7, eerste lid, 3° en 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde..”

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

Het komt de (gemachtigde van de) staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij dient te worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.1.5. Het door de verzoekende partij bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de hierboven aangehaalde wetsbepalingen en de vaststelling dat haar persoonlijk gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij licht toe dat ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag werd opgesteld door de politie van de politiezone van Kastze op 21 oktober 2024 waaruit blijkt dat de verzoekende partij op heterdaad betrap werd op feiten van het onvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning, dat deze houding in strijd is met de zeden en gewoonten van onze bevolking en dat gelet op het strafrechtelijk verleden het algemeen belang van de samenleving primeert om haar te verwijderen.

3.1.6. De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet strookt met de werkelijkheid, dat de motivering *“het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrap werd op feiten van het onvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning”*, bedenkelijk is daar hieruit kan afgeleid worden dat zij al schuldig wordt geacht nog vooraleer dit onderzoek wordt afgesloten, dat hoe dan ook dit noopt tot een verder onderzoek dat eerst zal moeten worden afgewacht. Zij meent voorts dat de motivering *“Gelet op*

zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen", niet strookt met de werkelijkheid daar zij, behoudens vergissing, nog van een *blanco* strafregister geniet, dat mogelijk ook deze motivering er zonder meer vanuit gaat dat zij inderdaad schuldig zou worden verklaard en nadien veroordeeld voor deze feiten van diefstal met braak en poging daartoe, doch dat dit nog geenszins het geval is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat de motivering "*het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrappt werd op feiten van het ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning*", bedenkelijk is daar hieruit kan afgeleid worden dat zij al schuldig wordt geacht nog vooraleer dit onderzoek wordt afgesloten, dat hoe dan ook dit noopt tot een verder onderzoek dat eerst zal moeten worden afgewacht. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrappt op feiten van ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning, wat steun vindt in het administratief dossier. De Raad verwijst naar de inhoud van het administratief verslag van 21 oktober 2024, waarin duidelijk wordt verwezen naar een PV met bijhorend nummer en waarin staat vermeld "*E. (...) en G. (...) begeven zich te voet naar de woning G. (...) om vervolgens in afwezigheid van de bewoners de vrij toegankelijke tuin te betreden. Eens beide verdachten de tuin hebben betreedt breken ze doormiddel van een puntig voorwerp de slotvaste verandadeur open en betreden de woning. Beide verdachten doorzoeken de woning en ontvreemden meerdere voorwerpen alvorens ze de plaats verlaten met de buit*". Er wordt eveneens vermeld dat het gaat om betrapting op heterdaad. Ook al houdt het op heterdaad betrappen en het opstellen van een PV (nog) geen veroordeling in, dan nog mocht de verwerende partij, zonder het afwachten van het strafrechtelijk onderzoek, hieruit wel afleiden dat de verzoekende partij door haar gedrag een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij op basis van de feiten en omstandigheden die tot een veroordeling kunnen leiden reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak. De verwerende partij kan en mag, bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid, op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Betreffende het betoog dat de motivering "*Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen*", niet strookt met de werkelijkheid daar zij, behoudens vergissing, nog van een *blanco* strafregister geniet, dat mogelijk ook deze motivering er zonder meer vanuit gaat dat zij inderdaad schuldig zou worden verklaard en nadien veroordeeld voor deze feiten van diefstal met braak en poging daartoe, doch dat dit nog geenszins het geval is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij kan gevolgd worden, minstens blijkt uit het administratief dossier het tegendeel niet, dat zij een *blanco* strafregister heeft. De verwijzing naar het strafrechtelijk verleden heeft dan ook betrekking op het feit dat de verzoekende partij op 21 oktober 2024 "*op heterdaad betrappt werd op feiten van het ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning*". Uit de motivering die verwijst naar een strafrechtelijk verleden blijkt voorts niet, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij er zonder meer vanuit gaat dat zij schuldig zou worden verklaard en nadien veroordeeld voor deze feiten van diefstal met braak en poging daartoe. 'Strafrechtelijk' betekent volgens het Vandale woordenboek "*volgens, met betrekking tot het strafrecht*". Het strafrecht kan uitgelegd worden als het geheel van rechtsregels waarmee bepaalde handelingen strafbaar worden gesteld. Aldus heeft de term 'strafrechtelijk verleden' betrekking op de vraag of men reeds handelingen heeft gesteld, die volgens de rechtsregels in België, strafbaar worden gesteld. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat door het loutere gebruik van de term 'strafrechtelijk verleden', de verwerende partij ervan uitgaat dat zij schuldig zou worden verklaard en nadien veroordeeld voor deze feiten van diefstal met braak en poging daartoe. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat zij op heterdaad werd betrappt op feiten van het ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning, noch dat deze handelingen volgens het Belgische strafrecht strafbaar zijn. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de vermelding van een strafrechtelijk verleden in haar hoofde, niet strookt met de werkelijkheid.

De Raad stelt vast dat op grond van het op heterdaad betrappt worden op feiten van het ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning, feiten waarvoor de verzoekende partij mogelijk kan worden veroordeeld, en op grond van de – met de zeden en gewoonten van de bevolking strijdige – houding van de verzoekende partij die hieruit blijkt, de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen heeft gekoppeld, minstens toont de verzoekende partij met haar eerder vaag betoog, waar zij zich voornamelijk baseert op het nog lopende zijn van het onderzoek en het (nog) niet voorhanden zijn van een strafrechtelijke veroordeling, het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de motivering het bestreden bevel niet naar recht kan verantwoorden.

3.1.7. Daarnaast betoogt de verzoekende partij nog dat de bestreden beslissing dateert van 21 oktober 2024 en dat daarin wordt gesteld dat zij werd gehoord door de politie van de politiezone Kastze op 21 oktober 2024 en dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen, dat echter zij pas op 22 oktober 2024 werd gehoord door de politiediensten en niet op 21 oktober 2024, dat de bestreden beslissing bovendien onmiddellijk na het gehoor op 22 oktober 2024 aan haar werd betekend door de politie van de politiezone Kastze. Zij meent dat zelfs indien het zou gaan om een correcte motivering, nog dient vastgesteld te worden dat de motivering klaarblijkelijk geen rekening houdt met haar eigen verklaringen, afgelegd daags na het nemen van de bestreden beslissing en niet ervoor zoals nochtans vereist. Zij legt een uittreksel voor van de kopij van haar politieverhoor op 22 oktober 2024 en concludeert dat de bestreden beslissing dan ook niet naar recht verantwoord is.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier, meer bepaald het administratief verslag van 21 oktober 2024 van de politie van de politiezone Kastze, blijkt dat de verzoekende partij gehoord werd door V.A., dat dit de naam is van de politiebeamte van de politiezone Kastze, en dit op "21/10/24 21:14". Het motief "*Betrokkene werd gehoord door de politie van Kastze op 21/10/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen*", is dan ook wel degelijk correct en het betoog van de verzoekende partij dat zij niet gehoord werd op 21 oktober 2024 mist feitelijke grondslag. Het feit dat de verzoekende partij de dag erna nogmaals werd gehoord en het feit dat de bestreden beslissing pas werd betekend onmiddellijk na het gehoor op 22 oktober 2024, doet geen afbreuk aan de correctheid van voormeld motief. Uit het administratief verslag van 21 oktober 2024 blijkt dat het door V.A. op 21 oktober 2024 om 21u14 gevoerde gehoor verliep als volgt:

"Kan u zeggen sinds wanneer u in België bent en zo ja de datum vanaf op te geven? Geweigerd.

Is er een reden waarom u in België bent en zo ja wat is dan die reden? Geweigerd.

Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd? Geweigerd.

Is er een reden waarom u niet terugkeerde naar uw herkomstland/het land waar u een internationale bescherming (asiel)

vroeg? Indien asiel werd aangevraagd gelieve dan het land op te geven. Geweigerd.

Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen? Geweigerd.

Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of om terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte? Geweigerd.

Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België? Geweigerd.

Heeft u familie in België? Zo ja, wie? Geweigerd.

Heeft u familie in uw herkomstland? Geweigerd.

Is betrokkene slachtoffer van een misdrijf? Geweigerd.

Dient betrokkene een klacht in? Geweigerd."

Gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd "*Betrokkene geeft geen verklaringen*", kan de verzoekende partij ook niet ernstig voorhouden dat de motivering klaarblijkelijk geen rekening heeft gehouden met de eigen verklaringen van de verzoekende partij. Waar zij meent dat bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar eigen verklaringen afgelegd daags na het nemen van de bestreden beslissing, kan zij gevolgd worden. Echter kan het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid geen rekening te houden met verklaringen die (nog) niet werden afgelegd voor het nemen van haar beslissing. Dit is immers niet mogelijk. Waar de verzoekende partij zou wensen te verduidelijken dat het wettelijk vereist is om haar te horen voor het nemen van de bestreden beslissing, licht zij niet verder toe uit welke wettelijke bepalingen dit zou voortvloeien. Hoe dan ook, uit het administratief verslag van 21 oktober 2024 opgesteld door de politie van de politiezone Kastze blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord voorafgaand het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont niet aan met welke door haar alsdan afgelegde verklaringen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Bovendien kan ook vastgesteld worden dat de verzoekende partij niet aantoonde of verduidelijkt welke elementen die zouden blijken uit het verhoor van 22 oktober 2024 waarvan zij een uittreksel voegt bij haar verzoekschrift en dat een verhoor door de politie in het kader van de strafrechtelijke feiten betreft, relevant konden zijn of een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing, zodat zij ook geen belang heeft bij haar betoog dat geen rekening werd gehouden met haar verklaringen afgelegd op 22 oktober 2024.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is.

3.1.8. Met haar uiteenzetting toont de verzoekende partij niet aan dat het haar afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met de aangehaalde wetsbepalingen en evenmin dat de motivering berust op foutieve feitelijke vaststellingen of op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk maakt.

3.1.9. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Door letterlijk te stellen: “[...] het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrappt werd op feiten van het ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning”, wordt het vermoeden van onschuld dat aan verzoeker op grond van art. 6 EVRM wordt gewaarborgd manifest geschonden.

Niet alleen is dit onjuist, bovendien stelt verzoeker vast dat nergens de voorwaardelijke wijs werd gehanteerd. Nochtans is hij nog niet schuldig verklaard aan deze feiten inzake diefstal met braak en poging.

Verzoeker dient diens rechten te kunnen laten gelden m.b.t. dit zopas opgestarte strafdossier.

Enige schuldigverklaring is nog steeds niet aangetoond en de onschuld van verzoeker dient te allen tijde te worden vermoed.

Een vroegtijdige uitdrijving zou er echter voor zorgen dat verzoeker niet eens aanwezig kan zijn op diens proces m.b.t. deze beweerde feiten inzake diefstal met braak en poging hiertoe (hetgeen op zich dan ook een schending is van diens recht op toegang tot de rechter). In dit geval zou dit zelfs betekenen dat verzoeker de gevolgen dreigt te ondergaan van een beslissing tot verwijdering dewelke louter gesteund is op een strafzaak waarin nog geen definitief oordeel werd geveld.

Ook het feit dat de bestreden beslissing klaarblijkelijk werd genomen vooraleer verzoeker werd gehoord (zie supra) is vanzelfsprekend een schending van art. 6 EVRM en het recht op een eerlijk proces.

De schending van artikel 6 EVRM is afdoende bewezen.”

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2.2. Artikel 6 van het EVRM bepaalt:

“1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijd, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.”

3.2.3. Waar de verzoekende partij meent dat door het motief *“het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrappt werd op feiten van ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning”* het vermoeden van onschuld wordt geschonden, dat dit niet juist is, dat nergens de voorwaardelijke wijs werd gehanteerd en dat zij nochtans nog niet schuldig verklaard is aan de feiten inzake diefstal met braak en poging, dat zij haar rechten moet kunnen laten gelden in dit strafdossier, dat enige schuldigverklaring nog steeds niet is aangetoond en haar onschuld ten allen tijde vermoed moet worden, wijst de Raad erop dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgisch recht en wordt gewaarborgd door artikel 6, §2 van het EVRM. Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dit vermoeden van onschuld daadwerkelijk

heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt op feiten van ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning, wat steun vindt in het administratief dossier. De Raad verwijst naar de inhoud van het administratief verslag van 21 oktober 2024, waarin duidelijk wordt verwezen naar een PV met bijhorend nummer en waarin staat vermeld “E. (...) en G. (...) begeven zich te voet naar de woning G. (...) om vervolgens in afwezigheid van de bewoners de vrij toegankelijke tuin te betreden. Eens beide verdachten de tuin hebben betreedt breken ze doormiddel van een puntig voorwerp de slotvaste verandadeur open en betreden de woning. Beide verdachten doorzoeken de woning en ontvreemden meerdere voorwerpen alvorens ze de plaats verlaten met de buit”. Er wordt eveneens vermeld dat het gaat om betrapting op heterdaad. Ook al houdt het op heterdaad betrapten en het opstellen van een PV (nog) geen veroordeling in, dan nog mocht de verwerende partij hieruit wel afleiden dat de verzoekende partij door haar gedrag een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij op basis van de feiten en omstandigheden die tot een veroordeling kunnen leiden reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak. Ook het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, §2 van het EVRM, belet niet dat de verwerende partij, bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid, op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op feiten van het ontvreemden van meerdere voorwerpen uit een woning, niet op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen, minstens toont de verzoekende partij, door louter te wijzen op het vermoeden van onschuld, het tegendeel niet aan.

3.2.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ervoor zou zorgen dat zij niet eens aanwezig kan zijn op haar proces betreffende de beweerde feiten inzake diefstal met braak en poging hiertoe – wat een schending vormt van haar toegang tot de rechter – en dit *in casu* zou betekenen dat zij de gevolgen dreigt te ondergaan van een beslissing tot verwijdering welke gesteund is op een strafzaak waarin nog geen definitief oordeel werd geveld, herhaalt de Raad vooreerst dat de verwerende partij, bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid, op grond van een eigen onderzoek een standpunt kan en mag innemen met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Voorts kan uit het enkele feit dat de verwerende partij de *in casu* bestreden beslissing nam, niet worden afgeleid dat de verzoekende partij het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontzegd noch dat haar rechten van verdediging worden geschonden doordat zij niet persoonlijk op haar proces kan aanwezig zijn. De verzoekende partij kan zich immers, wat de strafprocedure betreft, laten vertegenwoordigen door een advocaat. De verzoekende partij toont niet aan dat de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij voor de rechtbank noodzakelijk of vereist is. Evenmin toont zij aan dat zij zich niet door haar advocaat kan laten vertegenwoordigen of dat daardoor de effectiviteit van de procedure teloorgaat en zij minder slaagkansen zal kennen. Bovendien toont zij met de inleiding van onderhavige procedure aan dat zij bij machte is een advocaat te contacteren die haar kan bijstaan in de strafzaak. De Raad wijst er ook nog op dat de verzoekende partij zich tot de verwerende partij kan richten met het oog op toestemming terug te keren naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier.

3.2.5. Betreffende het betoog van de verzoekende partij, onder verwijzing naar de uiteenzetting hieromtrent in het eerste middel, dat de bestreden beslissing klaarblijkelijk werd genomen vooraleer zij werd gehoord, wat vanzelfsprekend een schending van artikel 6 van het EVRM en het recht op een eerlijk proces is, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de bespreking van deze kritiek in het eerste middel waaruit blijkt dat niet kan gesteld worden dat de bestreden beslissing werd genomen vooraleer de verzoekende partij werd gehoord.

3.2.6. Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER